

เทศน์ถิ่นวัดป่าสันติพุทธาราม

วันที่ ๓ พฤศจิกายน ๒๕๖๒

พระอาจารย์สงบ มนัสสุนโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองขาว อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

จะพูดธรรมะ วันนี้เป็นวันจะมีการทอดกฐิน ทอดกฐินสามัคคีนี้ เพื่อคำจุนศาสนาฯ คำว่า “คำจุนศาสนา” ศาสนามันอยู่ที่ไหน

ศาสนา เห็นไหม ผู้ที่เรียนประวัติศาสตร์ เรื่องศาสนามันเป็นเรื่องนามธรรม เขาต้องพา ลูกหลานเขาให้ไปวัดไปวาให้ไปรู้ไปเห็น ไปรู้ไปเห็นขึ้นมา ศาสนามันก็เป็นนามธรรมที่ออกมาจากใจนั้นนะ

วันนี้วันที่เราจะทอดกฐิน จะว่าเป็นวันสำคัญๆ มันสำคัญของผู้ที่แสวงหาสัจจะความจริงมันก็มีความสำคัญขึ้นมา ผู้ที่ลืบทอด ศาสนาอื่นเขาไม่ต้องการ มันก็ไม่ใช่ความสำคัญของเขา

นี่ก็เหมือนกัน ก่อนที่มันจะมีกฐินขึ้นมาได้ มันจะเริ่มต้นตอมีองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าก่อน องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้ธรรมไป เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้ธรรมมีพระพุทธรูปพระธรรมไว้

เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นเจ้าชายสิทธัตถะ เป็นเจ้าชายสิทธัตถะเป็นราชกุมาร จะได้รับการสถาปนาขึ้นเป็นกษัตริย์ แล้วเวลาพราหมณ์พยากรณ์ พยากรณ์อยู่แล้วว่า ถ้าเป็นกษัตริย์จะได้เป็นจักรพรรดิ ถ้าได้เป็นจักรพรรดิคือการรวบรวมแว่นแคว้นในอินเดียให้เป็นหนึ่งเดียวเหมือนจีนชื้องเต๋อนั้นไง นั่นนะจักรพรรดิ

แต่เวลาด้วยบุญอำนาจวาสนาขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไป พระเจ้าสุทโธทนะ ในเมื่อศึกษาแล้ว รู้แล้ว พยายามประคับประคองเอาไว้ จะไว้ให้ทางโลก ทางโลกก็อยากจะ

ให้เป็นจักรพรรดิ แต่ด้วยบุญวาสนา เทวดา ยมทูตมาทำให้เห็น เห็นคนเกิด คนแก่ คนเจ็บ คนตาย

คนที่มีอำนาจวาสนา ด้วยบุญกุศล ด้วยการดูแลรักษา ไม่ให้เห็นเลยนะ เจ้าชายสิทธัตถะงงนะ เฮ้ย! นั่นอะไรนะ นั่นคนเกิด นั่นอะไรนะ คนแก่ นั่นอะไรนะคนเจ็บ นั่นคนตาย แล้วเราต้องเป็นอย่างนั้นหรือ แล้วเราต้องเป็นอย่างนั้น

นี่สิ ไม่ใช่คนไม่ฉลาด คนฉลาดนะ แต่คำว่า “จะรักษาไว้ให้เป็นจักรพรรดิ” เขาปิดกั้นไม่ให้เห็นสิ่งที่โลกไม่ดีเลย ให้เห็นแต่คุณงามความดี คุณงามความดีทั้งนั้น จะให้อยู่กับโลกไถ่แต่ด้วยอำนาจวาสนา เวลาออกประพาศปฏิบัติ ๖ ปี

เราจะบอกว่า เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้ธรรมขึ้นมาแล้ว มีธรรม พระพุทธกับพระธรรม พระพุทธกับพระธรรม พระธรรมอันยิ่งใหญ่ ความยิ่งใหญ่ของพระธรรม องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ากราบธรรมๆ

เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ากราบธรรมนะ พระถามว่าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ากราบอะไร เพราะองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นคนรื้อค้น เป็นเจ้าของเป็นคนกระทำมาไง ทำมา แต่มันมีคุณค่า มันเลอเลิศไถ่ ท่านกราบธรรมๆ ไถ่ เวลากราบธรรมแล้ว แวนแคว้นในชมพูทวีปมีความสุขมาก

พระเจ้าอโศกรบด้วยดาบ ราบหมดเลย แต่เห็นแล้วมันมีแต่คนตาย เห็นไหม ด้วยสลดสังเวชไถ่ รบด้วยธรรม ไปอบรมไปสั่งสอนเขา แวนแคว้นที่เล็กน้อย อบรมสั่งสอนเขาให้เป็นธรรมๆ ไถ่ ถ้าราชาเป็นธรรม ประชาชนก็มีความสุข แล้วถ้ามันมีความสุขแล้วมันจะมีอะไรไถ่ยิ่งใหญ่กว่าสิ่งที่มนุษย์ต้องการ นี่มันมีคุณค่าขนาดนั้น เห็นไหม มันต่อเนื่องมาๆ

เวลาต่อเนื่องมา เป็นแวนแคว้นมา ๒,๐๐๐ กว่าปี ประเทศไทยไม่เกิน ๔๐๐ ไม่เกิน ๔๐๐ ปี อย่าไปอวดว่าของเราสองพันห้าๆ

สองพันห้ามันเรื่องของศาสนาพุทธ แต่ประเทศไทยเพิ่งเกิด เวลาประเทศไทยเพิ่งเกิด เวลาผู้ที่ฉลาดเขานับถือพระพุทธศาสนา เขานับถือพระพุทธศาสนานะ พระพุทธศาสนาเขาสอนเรื่องปริยัติ ปฏิบัติ

นี่กองทัพธรรม กองทัพธรรมมันมีคุณประโยชน์อย่างนั้นนะ แต่เรามองไม่เห็นไง เราหัน
ร่นปลายหลัง เรามองไม่เห็นสิ่งที่ว่าครูบาอาจารย์ท่านแสวงหา ท่านปักเสापักหมุดขึ้นมาให้มี
ความมั่นคงของศาสนาไป

ถ้ามีความมั่นคงของศาสนา เห็นไหม ในเมื่อมีครอบครัวกรรมฐานๆ พอครอบครัว
กรรมฐานเราจะประพฤติปฏิบัติกัน เวลาเราจะปฏิบัติกันบอกเป็นพระป่า พระป่าๆ พระป่าการ
ประพฤติปฏิบัติ ปฏิบัติแบบครูบาอาจารย์ ปฏิบัติแบบสัจจะความจริง ปฏิบัติแบบสายตรง
ปฏิบัติแบบตัวอย่างเลย

ศึกษาธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าให้ศึกษา เวลาหลวงตาพระมหาบัว
ท่านศึกษาจนเป็นพระมหาบัวๆ เวลาท่านบอกว่าท่านก็มีความรู้เหมือนกัน เวลาศึกษาอยู่ ฟัง
เทศน์ของเจ้าฟ้าเจ้าคุณเข้าใจทั้งนั้นนะ พอไปหาหลวงปู่มัน ทั้งๆ ที่ตั้งใจแสวงหาค้นคว้าจะไป
หาท่าน เวลาไปหาท่านจริงๆ เวลาท่านแสดงธรรม ด้วยความสัตย์ ท่านบอกว่าฟังไม่รู้เรื่อง

คำว่า “ฟังไม่รู้เรื่อง” จบเป็นมหา บาปได้หมด แต่ทำไมไม่รู้เรื่องล่ะ เพราะเรื่องจริงเป็น
เรื่องหนึ่ง นี่อุดมการณ์กับความจริง

กับอุดมการณ์กับความเท็จ มีอุดมการณ์ใช้ไหม เราผู้มีอุดมการณ์ เราต้องการแสวงหา
แต่กิเลสมันเป็นเท็จ มันอยู่ในหัวใจของเราใจ มันบิดเบือนไป ลอกข้อสอบ รู้หมด แต่ความจริงไม่
รู้ บวก ลบ คูณ หารไม่เป็น แต่ตอบโจทย์ลอกข้อสอบได้นะ นี่ไง เขาศึกษาปริยัติๆ กันมา

แต่เวลาความจริงขึ้นมาแล้ว เวลาไปหาหลวงปู่มัน หลวงปู่มันท่านเป็นพระอรหันต์ ท่าน
ได้ศึกษาค้นคว้ามา เวลาสงสัยในเรื่องปริยัติ ในเรื่องทฤษฎี ท่านก็ไปหาเจ้าคุณอุบาลีฯ ไปหา
เจ้าคุณหนู

การมาปรึกษาฯ นักปราชญ์ไป นักปราชญ์ นักวิชาการอยู่ในกรุงเทพฯ ใจ แต่เวลาปฏิบัติ
ปฏิบัติอยู่ในป่าไป เวลาปฏิบัติอยู่ในป่าท่านก็ค้นคว้าของท่าน มีอุดมการณ์กับความจริง

ไม่ใช่มีอุดมการณ์กับความเท็จ อุดมการณ์มี แต่กุเท็จ กุก็พูดเรื่องเท็จๆ ตามที่กุเข้าใจ
แต่คนที่มีอุดมการณ์มีความจริงเขารู้แน่ เขารู้ พอเขารู้ขึ้นมา ดูลิ หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นท่านรู้
ของท่าน ท่านกระทำของท่าน

เวลาหลวงตาท่านพูดถึงหลวงปู่มั่นไฉ่ ถ้าพูดถึงความสุขทางโลก ทุกข์น่าดูเลย เพราะอยู่ในป่าล้นๆ แล้วไม่มีตลาด ไม่มีสินค้า คือมันเป็นเรื่องธรรมชาติทั้งสิ้น แสวงหาเอาแต่ในป่า ถ้าพูดถึงทางโลกนะ ทุกข์ทั้งสิ้นเลย แต่พูดถึงทางธรรม เศรษฐีธรรม เศรษฐีธรรมมันมีความสุขอยู่ในใจ

คนเรานะ มีความสุขอยู่ในใจนะ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ากราบธรรมๆ กราบธรรมคือสังฆธรรมในใจขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบุพเพนิวาสานุสติญาณ จุตูปปาตญาณ อาสวักขยญาณ มันไปทำลายอะไร มันทำลายครอบครวัของมารไว้ ตั้งแต่อดีต หลากหลายของมันทำลายจนสิ้นใจ เวลาทำลายจนสิ้นขึ้นมากราบธรรมๆ กราบธรรม ธรรมธาตุ ธาตุของธรรมใจ นี่ธาตุธรรม เห็นไหม

จิตนี้เวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะ จิตนี้มีวิชามันถึงไม่รู้ มันถึงเวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะไฉ่ แต่เวลาทำลายอวิชชาแล้ว อวิชชาในใจนั้นสิ้นหมดไปไฉ่ เวลาหมดไป มันเป็นธรรมธาตุใจ มีพระพุทธรูปเจ้ากราบธรรมๆ ไฉ่ หลวงปู่มั่นท่านมีคุณธรรมในใจของท่านนะ พอมีคุณธรรมในใจของท่าน ท่านมีความสุขในใจของท่านอยู่แล้ว

ไฉ่เรื่องปัจจัย ๔ คุณสิ เราแสวงหามากมายเลย เราเสพเข้าไปพอไหม เสพแล้วได้อะไรขึ้นมา เสพแล้วก็เข้าสู่ใจ

แต่ถ้าเป็นคุณธรรมในหัวใจ นี่ครอบครวัของกรรมฐาน ครอบครวักรรมฐานนะ พระป่าๆ เวลาพระป่าขึ้นมา เรามีครูบาอาจารย์ขึ้นมา เรามีข้อวัตรปฏิบัติ เวลาข้อวัตรปฏิบัติขึ้นมามันมีวัชรอบขอบเขตไฉ่

สมัยโบราณเรา ในเมืองไทยป่าเขามากเลย ในปัจจุบันนี้โลกมันเจริญขึ้น เทคโนโลยีมันมากขึ้น บุกรุกๆ ไฉ่ รุกป่าๆ พอรุกป่าเข้าไปเรื่อย สัตว์เล็กสัตว์ใหญ่มันมีการทุจริต มีการกะล่อน มีปลิ้นปล้อนเข้าไปแลกกัน จนในหลวงรัชกาลที่ ๙ กับสมเด็จพระราชินีท่านบอกเลยว่าข้างห้ามแตะ เอาจริง จับจริงๆ ตั้งแต่นั้นมามีกฎหมายคุ้มครอง

พอคุ้มครอง คนที่แบบว่ามันกะล่อนมันปลิ้นปล้อนที่มันแอบอิงกัน แอบฆ่าแม่มัน เอาลูกไปเข้าปางช้าง เอาลูกไป จบสิ้น เดียวนี้ข้างมันมากขึ้น เห็นไหม ข้างมันมากขึ้นในปางจนอาหารมันไม่พอกิน

นี่ไง ถ้ามันทำจริง มีความจริง มีอุดมการณ์กับความจริง ไม่ใช่มีอุดมการณ์กับความเท็จ ตั้งหน่วยงานนั้นขึ้นมารักษาสิ่งใด หหมดทุกหน่วยงาน นั้นนะมันมีอุดมการณ์กับความเท็จ

แต่ถ้าพอมีอุดมการณ์ความจริงขึ้นมา เห็นไหม เราจะบอกว่า เวลาพระกรรมฐาน พระกรรมฐานเรามาเนี่ย เราจะบอกว่าพระป่าๆ ป่า เวลาข้างเขาใหญ่ ๑๑ ตัวมันตายหมดเลย ด้วยสัญชาตญาณของมันไง มันรักกัน มันช่วยเหลือกัน มันมีความผูกพันต่อกันด้วยหัวใจของมัน ตายหมดเลย ๑๑ ตัว สัตว์ป่า

นี่ไง นี่ก็เหมือนกัน สิ่งที่ว่ามันวัดป่าๆ ขึ้นมา มันมีกติกามีรั้วรอบขอบชิด คำว่า “รั้วรอบขอบชิด” ใครเป็นคนวางไว้

กลับมาที่หลวงปู่มัน ไม่มีหลวงปู่มัน ไม่มีหลวงปู่เสาร์ ไม่มีครูบาอาจารย์ของเราวางวัตรปฏิบัติไว้ไง เวลาหลวงตาท่านเล่าประจำ เล่าไว้เป็นคตินะ ใครจะมีความเข้าใจได้ เห็นไหม “มหา มหากัปปธรรมาภิกขุขึ้นแล้วนะ ให้พระเล็กเถรน้อยมันขึ้นมา มันจะได้มีข้อวัตรติดหัวใจมันไป”

ถ้ามีข้อวัตรติดหัวใจไป คือเราเคยอยู่กับครูบาอาจารย์องค์ใด เราได้เคยประพฤติปฏิบัติสิ่งใด นั้นมันเป็นแนวทาง

ข้อวัตรปฏิบัติติดหัวมันไป ถ้าติดหัวมันไป เวลามันไปหย่าเป่ทำความผิดขึ้นมา มันก็ทำด้วยอุดมการณ์กับความเท็จ แต่ถ้าวันไหนมีสติปัญญาขึ้นมา มันจะไปทำอุดมการณ์กับทำความจริงของมันขึ้นมา ถ้ามีอุดมการณ์กับความจริงขึ้นมา เห็นไหม พระป่า พระปามันเริ่มต้นจากตรงนี้ ถ้าเริ่มต้นจากตรงนี้

เริ่มต้นทำไม ถ้าบอกว่าปามันสำคัญๆ

ปานะ สัตว์ป่าทุกชนิด ยิ่งสัตว์ป่าที่ใกล้สูญพันธุ์เขาเอาไปอยู่ในสวนสัตว์ทั้งนั้นนะ ไปเพาะพันธุ์ นี่ไง สัตว์ป่าในปามันยังจะสูญพันธุ์เลย สัตว์ป่าในปามันเป็นสัตว์ แต่ถ้ามันไม่มีโรงพยาบาลมันก็อยู่ของมันได้ไง

นี่เหมือนกัน เราบอกว่า พระต้องเข้าป่า พระต้องประพฤติปฏิบัติต้องเป็นอย่างนั้น

ไม่ใช่ เราจะอยู่ที่ไหนก็ได้ถ้าเรามีอุดมการณ์ของเรา แล้วเรามีความจริงของเรานะ เราพยายามกระทำของเรา แต่เวลาหลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นท่านรู้จักกิเลสดีใจ ถ้ากิเลส ดุสิต วัดป่าบ้านตาดท่านไม่ให้มีกิณิมนต์นะ สมัยก่อนโครงการช่วยชาติฯ ไม่ให้มีกิณิมนต์เพราะอะไร ท่านบอกว่า กิณิมนต์กว่าจะไปฉัน กลับมากว่าฉันล้างบาตร ล้างบาตรเสร็จ ไปเห็นเขียวๆ แดงๆ ขึ้นมาแล้วก็ต้องมาพุทโธๆ ไง

นี่ไง เวลามันคลุกคลี ท่านบอกว่า ธรรมจะไม่เกิดในเทศบาลหนึ่ง เทศบาลสอง

ในเทศบาลหนึ่ง เทศบาลสอง มันเป็นการนอนใจไ้ เรามีพรรคพวกนั่งอยู่ข้างๆ มันจะนอนใจ จะทำอะไรก็ได้ ถ้านั่งอยู่คนเดียวสิ เข้าป่าคนเดียวสิ

การเข้าป่าๆ ไม่ใช่ว่าป่ามันยิ่งใหญ่ ไม่ใช่ว่า แหม! เราต้องประกาศว่าเราพระป่าต้องอยู่ป่า สัตว์มันก็อยู่ป่า แต่เขาอาศัยความสงบสงัดนั้น อาศัยสิ่งที่มีมันไม่อำนวยความสะดวก ให้กิเลสมันพุดออกมา เราเวลาไปจุดดงค์ ไปกรรมฐาน ไปปฏิบัติ เขาไปไหนก็แล้วแต่เพื่อค้นคว้าหาหัวใจของตน

จิตที่เวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะ จิตที่เวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะแต่ในปัจจุบันนี้มาเกิดเป็นเรา พอเกิดเป็นเราขึ้นมา เราศึกษาพระพุทธศาสนา พระพุทธศาสนา เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าปรารภว่าสัตว์ชนสัตว์ การที่สัตว์ชนสัตว์ก็รู้หัวใจของสัตว์โลก หัวใจของเราๆ ความรู้สึกทั้งนั้น

ถ้าความรู้สึกทั้งนั้น เห็นไหม เรามาวัดมาวา เรามาสว่างบุญกุศลกันเพื่อให้จิตเป็นจิตอาสา จิตอาสา มันจะเปิดฟังเปิดกว้างยอมรับเหตุผล ไม่ใช่ว่ากูแน่ๆ กูเก่งอยู่คนเดียว กูแน่ กูเก่ง กิเลสทั้งนั้น

แต่ถ้าเป็นความจริง ที่เรามาทำบุญกุศล ที่ว่าพระพุทธศาสนาสอนให้เรียบง่าย

“เรียบง่าย หลวงพ่อก็อยู่ที่กุฏิ ไม่ต้องลงมาสิ”

กูก็อยากได้อย่างนั้นนะ แต่มันทำไม่ได้ นี่ไง มันเรียบง่าย แต่มันวุ่นวายเพราะกิเลส ตัณหาความทะยานอยากของเราไ้

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเนะ เวลาสอนคนที่มีกิเลสใจ อนุปฺพฬิกถา สอนให้เขาเสียสละทานก่อน ทานนี้ยิ่งใหญ่เนะ ทานมันยิ่งใหญ่เพราะอะไร ทานมันยิ่งใหญ่เนะ ใครก็แล้วแต่เรามีกำลัง เราเห็นคนที่ด้อยกว่าที่เรามีน้ำใจจะให้เขา ยิ่งใหญ่ใหม่ ยิ่งใหญ่มาก แล้วหัวใจของคนเนะนะ ถ้าเสียสละทาน มันจะช่วยเหลือคนที่อ่อนด้อยกว่า จิตใจมันจะมีเหตุผลใหม่

ถ้าจิตใจของคน ทานมันอยู่ตรงนี้ ทานมันอยู่กับการฝึกหัวใจของเราให้มันเป็นจิตอาสา ให้มันยอมรับฟังเหตุฟังผล ไม่ใช่ว่าเก็บกดอัดอั้นไว้อยู่คนเดียว ทานมันอยู่ที่นี่ พอทานมันอยู่ที่นี่ วันนี้วันจะทอดกฐินๆ นี่ไง

เวลาทอดกฐินขึ้นมา มันเป็นที่กิตติศัพท์กิตติคุณ เราก็อยากแสวงหา อยากกระทำ ถ้ากระทำของเราเป็นบุญเป็นกุศล คำว่า “เป็นบุญกุศล”

เวลาหลวงตาท่านสอน สายบุญ สายกรรมไง ถ้าสายบุญ สายกรรม เรามีบุญกุศลที่ไหนขึ้นมา สิ่งนี้มันตามมา

ทำได้ดี ทำชั่วได้ชั่วเด็ดขาด ยิ่งกว่าวิทยาศาสตร์อีก

ทำดีต้องได้ดี ทำชั่วต้องได้ชั่ว แต่ในปัจจุบันนี้ทุกคนบอกว่าทำดีมหาศาล ทำบุญกุศลทุกอย่างเลย ทำไมมันไม่รวยเป็นเศรษฐีโลกละ

บุญกุศลคือความสุขในใจ บุญกุศลคือมีปัจจัยเครื่องอาศัยสมบุรณฺ์ บุญกุศลคือเลี้ยงตัวเองได้ เลี้ยงคนรอบข้างได้ มีสติปัญญาพาครอบครั้ว พาญาติพี่น้องของเราไม่ให้กิเลสมันกัดกินหัวใจ นี่คือนบุญกุศล ใ้ที่ว่าอำนาจวาสนาที่ว่าทำประสบความสำเร็จนั้นมันเป็นอันดับต่อไป

ถ้าอันดับต่อไป เห็นไหม นี่ไง เงินทำร้ายคนก็ได้ เงินให้เด็กน้อย ให้มัน บริหารไม่เป็น ให้มันรักษามัน มันจะเป็นโทษกับมันทันทีเลย องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกอสรพิษๆ

อสรพิษเนะ มันกัดคนตาย มันทำให้คนเสียคนก็ได้ แต่คนถ้ามีสติปัญญาเป็นคนดีงามขึ้นมาแล้ว เงินนั้นจะเป็นประโยชน์ก็ได้ ในสมัยพุทธกาลนะ เศรษฐีทุกตระกูลเขาจะมีโรงงานอยู่หน้าบ้าน เขาจะแจกจ่ายของเขาตลอด ทุกเศรษฐีเขาจะมีโรงงานเพื่อคนทุกข์คนจนใจ เพราะคนทุกข์คนจนจะได้พึ่งพาอาศัยใจ นี่พูดถึงว่าถ้าจิตอาสา จิตมันเป็นไป

ฉะนั้น วันทอดกฐินๆ เราทอดกฐินมีแต่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า แล้วเวลากึ่งพุทธกาลแล้วเรามีหลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่น หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นท่านอบรมบ่มเพาะ เป้ากระหม่อมหลวงตามมา เป้ากระหม่อมครูบาอาจารย์ของเรา มา เป้ากระหม่อมมาๆ

แล้วเป้ากระหม่อมมานะ ในมงคลชีวิต ๓๑ สกจจุฉา เอตมฺมงฺคลมุตตมํ ผู้ได้สนทนาธรรมไป หลวงปู่มั่นท่านสอนลูกศิษย์ ลูกศิษย์มีสติมีปัญญาขนาดไหน นี่ส่งเสริมกันไป

นี่บอกว่า แล้วตรวจสอบกันอย่างไร เชื่อมมันได้อย่างไรว่าหลวงปู่มั่นเป็นพระอรหันต์

คำว่า “หลวงปู่มั่นเป็นพระอรหันต์” หลวงปู่มั่นท่านลงมาตั้งแต่เชียงใหม่ ลงมาอยู่กรุงเทพฯ มันมีพระอยู่องค์หนึ่งอยู่ที่วัดพระศรีมหาธาตุ เขาบอกว่าเขาเป็นพระอรหันต์ แล้วสมเด็จพระเจ้าตากฯ ๙ ประโยคสอบแล้วสอบอีก สอบไม่ได้

หลวงปู่มั่นลงมาจากเชียงใหม่ เขาพาไปหาหลวงปู่มั่น พอเขาพูดเสร็จ หลวงปู่มั่นบอกมิ่งติดสมาธิ ใช้นั้นกราบ ไม่กล้าหือเลยละ นี่คือวิปัสสนากรรมฐาน

มันมีคันถุระ วิปัสสนาธุระ วิปัสสนาธุระมันรู้จริงเห็นจริงในใจของตน มันเป็นปัจจัยตั้งเป็นสันติปฏิริโก มันเป็นที่เราชนะความคิดเรา มันเป็นที่เราชนะกิเลสในใจของเรา ไม่ต้องให้ไปคนอื่น ปัจจัยตั้ง สันติปฏิริโกอันนี้สำคัญมาก

นี่ไง เวลาหลวงปู่มั่นว่า มิ่งติดสมาธิเท่านั้นนะ

เงียบ

นี่ไง พูดถึงว่าถ้ามันเป็นจริงๆ

เวลาหลวงปู่มั่นท่านลงมาจากเชียงใหม่ พอลงมาจากเชียงใหม่ แล้วไปที่โคราช ประวัตินหลวงปู่มั่นพิมพ์แจก ท่านบอกมีลูกศิษย์ที่คุ้นเคยเขาบอกว่า ท่านเป็นพระอรหันต์หรือ

หลวงปู่มั่นไม่เคยตอบ หลวงปู่มั่นท่านอธิบายที่เหตุ ธรรมทั้งหลายมาแต่เหตุ เหตุที่จะทำให้เกิดเป็นพระอรหันต์ เหตุกระทำไป พระอรหันต์ สิ่งที่เกิดขึ้นเป็นธรรมๆ เพราะคำว่า “ใจเป็นธรรม” มันเป็นธรรมตั้งแต่ใจ ถ้าเป็นธรรมตั้งแต่ความคิดเกิดบนใจ

ความคิดเกิดบนจิตๆ ไง พวกเราความคิดมันมีแต่กิเลสตัณหาความทะยานอยาก เกิดบนภวาสวะ เวลาจิตเดิมแท้ จิตเดิมแท้มันเป็นธรรมชาติ ธรรมชาติ สิ่งที่เกิดบนธรรมชาติ เห็นไหม ต้นไม้ไม่เป็นพิษ มันออกผลเป็นพิษมาไม่ได้

เราเนี่ยต้นไม้พิษ เวลาคิดออกมามันจะมีอะไร แล้วต้นไม้พิษเวลาคิดออกมาเห็นไหม ฉะนั้น เขาถึงต้องทำความสงบของใจไง

เราอย่าใจร้อน เวลาหลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นท่านประพฤติปฏิบัติของท่านมาก่อน หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นท่านสมบุกสมบันมาก่อนนะ ท่านถึงได้พูดกับหลวงตาไง “มหา มหาเรียนจนเป็นมหานะ สิ่งที่ยอดเยี่ยขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าประเสริฐมาก เก็บใส่ลิ้นชักสมองไว้อย่าให้มันออกมา แล้วให้ปฏิบัติไปตามความเป็นจริงก่อน ถ้ามันเป็นความจริงนะ มันจะเป็นอันเดียวกัน อันเดียวกันเลย”

แต่เรารู้ก่อนไง หลวงปู่มั่นท่านสอนไง เพราะท่านสมบุกสมบันมาก่อนนะ ถ้าปฏิบัติไปพร้อมกับทฤษฎี ปฏิบัติไปพร้อมกับการศึกษา ปฏิบัติไปพร้อมกับความรู้ที่ว่าเราเก่งๆ กันอยู่เนี่ย มันจะเตะมันจะถีบ นี่ภาษาของท่าน แต่ความจริงคือมันจะสร้างภาพ มันรู้ใจหยั่งก่อน

เวลาวงกรรมฐาน สิ่งที่เป็นอันตรายที่สุดคือสัญญา สัญญาความจำได้หมายรู้ คือรู้ใจหยั่งก่อน รู้ผลก่อน เวลาทำไปนะ มันสร้างภาพหมดเลย กิเลสเนี่ยร้ายนัก เวลาถ้ามันเป็นความจริงๆ

ถ้าลูกศิษย์กรรมฐานๆ มันใจได้อย่างไรว่าครูบาอาจารย์ของเ็งเป็นพระอรหันต์ เขาบอกว่าครูบาอาจารย์เ็งไม่ใช่

แต่กว่าไฉ่ ไฉ่เพราะอะไร ไฉ่เพราะว่า หนึ่ง ท่านสอนมาแต่พวกเราไง สอนมาแต่ที่ปุณณคนหนา ปุณณคนหนา เห็นไหม เราในสังคมต้องรักต้องสามัคคีกัน เราต้องแบ่งปันกันเท่าที่จะแบ่งปันได้ สิ่งที่ไม่แบ่งปันไม่ได้มันก็แบ่งปันไม่ได้ แล้วเวลาแบ่งปันแล้ว ทาน ศีล ศีลคือความปกติของใจ

ศีล ๕ หลวงปู่ฝั้นบอก ศีระะหนึ่ง แขนสองข้าง ทำสองข้าง คือศีล ๕ ศีล ๕ มันมีมาอยู่โดยดั้งเดิม มีมาโดยเป็นธรรมชาติ แต่ศาสนพิธีเขาทำให้เป็นพิธี ให้พระเป็นพยานเท่านั้น

อาราธนาศีล วิรติศีล อธิศีล

เวลาสี่ล กรรณฐานเราให้เป็นวิธีสี่ล ให้วิธีขึ้นมา เพราะวิธีขึ้นมา เราเป็นคนวิธีเอง เราเป็นคนตั้งใจเอง เราเป็นคนปฏิบัติเอง เราเป็นคนผิดพลาดเอง เราเป็นคนแก้ไขเอง มันรู้ของมันเป็นขั้นเป็นตอนเข้าไป

ทาน ศีล ภาวนา

ก่อนที่จะภาวนนะ ปุณฺชนคนหนา คนหนามันสร้างภาพทั้งนั้น แล้วสร้างภาพขึ้นมา กิเลสมันสร้างขึ้นมาพร้อมกัน ครูบาอาจารย์ถึงสอนให้ทำความสงบของใจก่อน ทำความสงบของใจก่อน การทำความสงบของใจคือการทำสมาธิ

เขาบอกว่า สมาธิไม่สำคัญ สมาธิไม่จำเป็น

ในพระไตรปิฎก ถ้าใครทำความสงบของใจได้เหมือนกับมีบ้านมีเรือนหนึ่งหลัง

หลวงตาท่านบอกว่าใครทำความสงบได้ พออยู่พอกิน

ไอ้ที่มันทุกข์มันยากกันเพราะมันฟุ้งซ่าน เพราะมันบีบคั้นในหัวใจใจ เราหายใจเข้านึ้ก พุท หายใจออกนึ้กโ

บอก หายใจเข้านึ้กพุท หายใจออกนึ้กโ เป็นสมถะ มันเป็นหินทับหญ้า มันฆ่ากิเลสไม่ได้

หลวงตาบอกว่า สมาธิจับ ปัญญาตัด

ปัญญาที่มันจะเกิดขึ้น มันจะเกิดขึ้นบนสัมมาสมาธิ สัมมาสมาธิถ้าน้อมไปสู่สติปัฏฐาน ๔ ตามความเป็นจริง มันจะเกิดภาวนามยปัญญา ปัญญาที่เกิดจากการภาวนา ไม่มาจากตำรา ไม่มาจากทฤษฎี ไม่มาจากความเห็น ไม่มาจากการชักจูง ไม่มาจากใดๆ ทั้งสิ้น มันมาจากหัวใจ

หัวใจที่มีคุณ มีบุญกุศลที่พยายามสร้างขึ้นมามาโดยครูบาอาจารย์ของเราท่านผ่านไปแล้ว หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นท่านผ่านมาก่อน พอผ่านมาก่อน พ่อแม่ไม่ต้องการให้ลูกๆ เรามาทุกข์ หลอก พ่อแม่ต้องการให้ลูกสุขสบายมีหนทางเดิน

หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นท่านทุ่มเทศ์ชีวิต แล้วชีวิตของท่านไปทุ่มเทแล้วมันจะไม่เป็นประโยชน์กับชาวพุทธเลยหรือ มันไม่เป็นประโยชน์กับครอบครัวกรรมฐานเลยใช่ไหม ถ้ามันเป็นประโยชน์ในครอบครัวควรทำอย่างไร แล้วเราเป็นลูกศิษย์ลูกหา เราเป็นครอบครัวกรรมฐาน เราจะเชื่อมั่นใคร

ถ้าเราจะเชื่อมั่นครูบาอาจารย์ของเรา เชื่อมั่นปู่ย่าตายายของเรา หลวงตาท่านบอกว่า โรงงานใหญ่ หลวงปู่ใหญ่เป็นปู่ใหญ่ของวงกรรมฐาน

เราจะเชื่อใคร

ถ้าเชื่อนะ ท่านบอกว่าให้ทำความเข้าใจของใจเข้ามาก่อน

พอทำความเข้าใจของใจเข้ามาเราก็โดนุญแห่ตะแคงรัว “มันไม่เป็นปัญญา”

ปัญญาที่โลกใช้กันอยู่นี้เขาบอกว่าเป็นโลกุตตรปัญญา ไม่มีอยู่ในโลก ความคิดที่เกิดในโลกนี้มันเป็นโลกียปัญญาทั้งสิ้น โลกียปัญญาทั้งสิ้นเพราะมันเกิดจากภवासวะ เกิดจากจิตของตน เกิดจากความคิดของตน มันไม่ใช่เกิดจากธรรม มันจะเกิดโลกุตตรธรรมไปตรงไหน

แต่พอทำความเข้าใจเข้ามาๆ พอใจมันสงบมันเป็นอิสระ โลกสรรพสิ่งนี้เป็นอนิจจัง อนิจจังที่ความรู้สึกนึกคิด วัตถุธาตุสสารมันเป็นอนิจจังเพราะมันแปรสภาพ คิดโดยวิทยาศาสตร์มันก็เป็นจริงนะ

สิ่งใดเป็นอนิจจัง สิ่งนั้นเป็นทุกข์

ถ้าทุกข์ เรารู้จักทุกข์ พุทโธๆ ตรงทุกข์ ถ้ามันรู้จักทุกข์ เห็นทุกข์ เพราะเวลาจิตมันสงบ มันปล่อยวางหมดใจ พอปล่อยวาง

สิ่งใดเป็นอนิจจัง สิ่งนั้นเป็นทุกข์ สิ่งใดเป็นทุกข์ สิ่งนั้นเป็นอนัตตา

ในอริยสัจให้กำหนดทุกข์ ถ้ากำหนดทุกข์ได้ จิตสงบแล้วยกขึ้นสู่วิปัสสนา มันจะเห็นสติ ปฏิฐาน ๔ ตามความเป็นจริง

ถ้ามันเห็นสติปัฏฐาน ๔ ตามความเป็นจริงนะ อนิจจัง สิ่งใดสิ่งหนึ่งมีการเกิดขึ้นเป็นธรรมดา สิ่งนั้นต้องดับไปเป็นธรรมดา แต่ถ้ามันเป็นไตรลักษณ์ มันเกิดขึ้น เกิดขึ้นอย่างไร

เวลาในวงจรกรรมฐาน เวลาหลวงตาท่านไปคุยกับหลวงปู่แหวน หลวงตาท่านคุยกับหลวงปู่ขาว หลวงตาท่านคุยกับหลวงปู่บัว นี่ไง อ้าว! ว่ามา เกิดขึ้นอย่างไร แล้วทำอย่างไรต่อ

เวลาหลวงปู่บัว “แค่นี้สิ้นแล้ว”

หลวงตา “อู๊ตตาย เพราะมันยังมีมรรค ๔ ผล ๔”

คนเป็นกับคนเป็นเขาคุยกันไ้ สิ่งที่เขาจะเกิดขึ้น ที่ว่าเป็นอนัตตาๆ คำว่า “เป็นอนัตตา” จิตสงบแล้วเป็นสัมมาสมาธิ สัมมาสมาธิน้อมไปเห็นกาย

คำว่า “เห็นกายๆ” เห็นกายโดยวิทยาศาสตร์ หมอมันผ่าตัดทุกวัน ผ่าเปลี่ยนหัวใจ เปลี่ยนไต เปลี่ยนตับ มันเปลี่ยนทุกวันเลย ทางวิชาการมันดีกว่าทุกๆ คนเลย

แต่ถ้าเป็นหมอที่เป็นหมอที่ดี หมอที่ช่วยเหลือสังคมก็ส่วนหนึ่ง หมอที่เป็นอาชีพเขาก็เป็นส่วนหนึ่ง นี่หมอเขาก็เห็น แล้วหมอก็ต้องเกิด แก่ เจ็บ ตายเหมือนกัน หมอก็ต้องเจ็บไข้ได้ป่วยเหมือนกัน

แต่ถ้าเราเป็นลูกศิษย์กรรมฐาน เราทำความเข้าใจของเรา ถ้าใจมันสงบขึ้นมามีความสุขนะ ใครฟุ้งซ่าน ใครมีโรคเครียด ใครมีความกดดันในใจ มีทุกอย่าง เป็นสมาธิไม่ได้หรอก

สมาธิคือว่าพุทโธๆ อารมณ์เกิดบนจิต กำหนดพุทโธนี่ก็อารมณ์อันหนึ่ง พุทโธๆ จนพุทโธไม่ได้ คำว่า “พุทโธไม่ได้” มันคิดไม่ได้ มันเป็นตัวของมันเองโดยสติปัญญาละ แล้วมันสงบในตัวของมันเอง นี่สัมมาสมาธิ

แล้วสมาธิเดี๋ยวมันก็คลายออก เจริญแล้วเสื่อม เสื่อมแล้วเจริญ ถ้ามันน้อมไปสู่วิปัสสนา น้อมไปเกิดขึ้น ความคิดทั้งหมดเป็นสมุทัย

ของหลวงปู่ดุลย์ ความคิดทั้งหมด ความคิดทั้งหมดในโลกนี้เป็นสมุทัย ผลของสมุทัยเป็นทุกข์

คิดจะเป็นพระอรหันต์ คิดร่อยแปด ทุกข์ทั้งนั้นนะ คิดไปพร้อมกับความทุกข์ พุทโธๆ ดูจิตจนจิตสงบ จิตเห็นอาการของจิต อนิจจัง ทุกขัง อนัตตา จิตเห็นอาการของจิตเกิดขึ้นๆ สิ่งใดสิ่งหนึ่งมีการเกิดขึ้นเป็นธรรมดา ท่ามกลางใช้ปัญญา ภาวนามยปัญญาจะเกิดตรงนี้ เกิดเพราะอะไร เกิดเพราะจิตมันสงบ

จิตสงบไม่ใช่สัตว์ ไม่ใช่บุคคล ไม่ใช่ตัว ไม่ใช่ตน ไม่ใช่เรา ไม่ใช่เขา ไม่ใช่ของใคร แล้วบังคับบัญชาไม่ได้ มันจะเป็นไปได้ มีแค่เหตุและปัจจัย เหตุคือสติ นี่คือการบริกรรม คำบริกรรม พุทโธๆ มีนวัตร มีการกระทำ มีการผ่อนคลาย มีการกระจายความเครียด ความกระจายออกจนมันเป็นอิสระ

สัมมาสมาธิ เวลามันน้อยไปเห็นกาย เห็นเวทนา เห็นจิต เห็นธรรมตามความเป็นจริง เห็นไหม เกิดขึ้น เวลาตั้งอยู่คือการวิปัสสนา นั่นแหละภาวนามยปัญญา นั่นแหละโลกุตตรธรรม

อนิจจัง ทุกขัง อนัตตา

เวลาเป็นอนัตตา นี่ครูบาอาจารย์เราสอนนะ สอนมาโดยการกระทำ สอนมาโดยการเป่ากระหม่อม สอนโดยการชักจูง จนหลงตา หลงงมงายเป่ากระหม่อมเรามา หลงงมงายเป่ากระหม่อมเรามา

เกิดขึ้น ตั้งอยู่ แล้วมันขาดอย่างไรละ

ทุกข์ สมุทัย นิโรธ มรรค ขาด ขณะจิตคือนิโรธ เวลากิเลสขาด ตั้งแขนขาด ตั้งแขนขาด คือนิโรธธรรม

นิโรธเกิดจากอะไร

เกิดจากมรรค ๘ มรรค ๘ ดำริชอบ งานชอบ เพียรชอบ ระลึกชอบ มัชฌิมาปฏิบัติ ความสมดุลพอดีของมัน ตรงที่ความสมดุลพอดีของมัน

เพราะมนุษย์ มนุษย์เกิดมาในพ่อแม่เดียวกันก็มีบุญกุศลแตกต่างกัน มนุษย์เกิดมาเป็นพี่เป็นน้องกันก็บุญกุศลแตกต่างกัน คำว่า “บุญกุศลแตกต่างกัน” คือทิวภูมิมานะมันไม่เท่ากัน ความเห็นไม่เท่ากัน นี่ไง สมดุลตรงนี้ไง มัชฌิมาปฏิบัติพาพอดีตรงนี้ไง

ถ้าคนที่มีคุณงามความดีอยู่แล้วมันจะไปสมบุกสมบันทำให้มันเกินไป มันก็เป็นอัตต
กิลมถานุโยค ผู้ที่กิเลสแก่กล้าก็ทำพอผิวบาง มันก็เป็นกามสุขัลลิกานุโยค

ความสมดุล สมดุลด้วยจิตนิสัย สมดุลเหมือนจิตเป็นโรคอะไร มันใช้ยาสิ่งใดสมควรแก่
โรคนั้น โรคนั้นก็จะบรรเทาลงๆ บรรเทาลงจนกว่ามันจะขาด นี่พูดถึงว่าอนัตตา สิ่งที่เป็นสัจจะ
ความจริง นี่พูดถึงครูบาอาจารย์ของเราไง พระกรรมฐานๆ ไง พระป่าๆ

ทำไมต้องเป็นพระป่า ทำไมต้องไปอยู่ป่าอยู่ดง

พระป่า พระป่าเขาอาศัยสิ่งนั้นเป็นสัปปายะ อาศัยสิ่งนั้นเพื่อเป้ากระหม่อม เพื่อเลี้ยง
หัวใจของตน เข้าไป ใครมันอยากทุกข์อยากยาก

หลวงตาท่านพูดไง อดอาหารหิวไหม หิว อดอาหารมันหิวแสนหิว แต่ถ้ามันฉันหรือมัน
อยู่ตามปกติมันภาวนาไม่ได้ พอมันภาวนาไม่ได้ละ เราก็อดนอนผ่อนอาหารเพื่อไม่ให้กิเลสมัน
ได้กินไง

กิเลสมันอยากกินไฉน อยากกินไฉนี้ มันอยากยิ่งอยากใหญ่ ตัดขามัน ตัดขามัน ตัดข
ามัน เวลาตัดขามัน เราก็หิวไปด้วยไง เพราะกิเลสมันก็เป็นเรา เรามีอยู่พร้อม แล้วเราก็ตัดขามัน
ตัดขามัน เวลาตัดขากิเลส เราก็ต้องทุกข์ยากไปด้วย แต่ทุกข์ยากอย่างใดด้วยอุดมการณ์ เห็น
ไหม

เวลาโลกนี้ สรรพสิ่งในโลกมันเป็นทุกข์อยู่แล้ว แต่เวลาปฏิบัติมันทุกข์ยิ่งกว่าอีก ทุกข์ยิ่ง
กว่าด้วยอุดมการณ์ ด้วยความพอใจ ด้วยการกระทำของเราไง เราก็พยายามกระทำของเราให้
ให้มันเป็นจริงขึ้นมา

ถ้าเป็นจริงขึ้นมา ถ้าพระป่า ตั้งแต่หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นมา เวลาเป็นหลวงปู่ใหญ่
พยายามชักนำเราขึ้นมา เราเป็นลูกศิษย์ลูกหาใช้ไหม ลูกศิษย์ลูกหาถ้ามันลงธรรม ลงครูบา
อาจารย์นะ มันก็เอาสิ่งที่ได้เคยประพฤติปฏิบัติมาไง

เวลาหลวงตาท่านพูดประจำไง ไปอยู่ที่ไหนก็เอาชื่อเสียงครูบาอาจารย์ไปขายกินไง ถ้า
เอาชื่อเสียงครูบาอาจารย์ไปขายกิน มันทำไมต้องเอาไปขายละ ตัวเองขายไม่ได้ใช้ไหม เราเอา
ความจริงของเราดีกว่า

ถ้าความจริงของเรา เราประพฤติปฏิบัติขึ้นมา สิ่งที่เราเกิดขึ้นมา บ้างก็เครื่องอาศัย คำว่า “เครื่องอาศัย” มันไม่มีอะไรจริงสักอย่างหนึ่งเลย แล้วเรามาเกิดเป็นมนุษย์ เกิดเป็นมนุษย์ มันก็ไม่มีอะไรจริงสักอย่างเลย

สิ่งที่เป็นความจริงๆ คือจิตที่เวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะนี้

จิตที่เวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าปรารภนาริอัสตวชน สัตว์ใน รือสัตว์ชนสัตว์ก็สัตว์เข้าไปที่หัวใจของสัตว์โลกนี้ไง ถ้าหัวใจของสัตว์โลก เราก็มีหัวใจ อยู่ที่นี่ไง แล้วมีหัวใจ เรามีอำนาจวาสนาด้วย เพราะเราเกิดเป็นมนุษย์ เกิดมาพบ พระพุทธศาสนา ใจ เกิดมาพบพระพุทธศาสนา มีหลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่น มีครูบาอาจารย์ของเรา ทำเป็นแบบอย่างไง

แล้วมีครูบาอาจารย์นะ เรามีครูบาอาจารย์ ถ้ามั่นใจ เราเป็นอะไร ถ้ามั่นใจเลย ถ้ามั่นใจ เป็นความจริงนะ

แต่เราไม่มีอะไรจะถามใจ เราทำของเราขึ้นมาไม่ได้ไง นี่ไง มันไม่มีใครมาเป่ากระหม่อม ใจ เป่าหัวใจของเราใจ เพราะหัวใจของเรามันมีแต่ใจ แต่เราก็พยายามของเราเนะ เพราะเกิดมา เป็นมนุษย์ เกิดมาพบพระพุทธศาสนา บุญกุศลมาก

หลวงตาท่านบอกว่า ถ้าคนไม่มีอำนาจวาสนา ไม่ได้นับถือพระพุทธศาสนา

แล้วเวลาพระพุทธศาสนาเวลาสอน พุทธะ ผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบานใจ สอนถึงความเป็นอิสระ สอนถึงหัวใจไม่ต้องไปอ่อนน้อมใคร

ในอดีตเมื่อก่อนที่วาทือผีๆ ก็ไปถือผีเป็นศาสนาแรกของโลก คือศาสนาถือผี ถือเทพ เจ้า แล้วก็มีพระพุทธศาสนา แล้วมีศาสนาอื่นเขาถือพระเจ้าของเขา นั่นมันก็เรื่องของเขา แต่ ต้องอ่อนน้อมเขา ต้องเซ่น ต้องบูชาบุญ

แต่ของเราไม่ต้อง เราต้องจับกิเลสมาบูชา จับกิเลสมาบูชาบุญใจ เติมน้ำมัน นั่งสมาธิ ภาวนา เราจะจับกิเลสเรามาบูชาบุญ

แต่กิเลสเรามันเหยียบเราแบนแต่แต่เลย “เราไม่มีเวลา ปฏิบัติไม่ได้ ไม่มีครูบาอาจารย์” จนกว่ามันใกล้ตาย พอเวลาจะตาย โหยหานะ โหยหาก็ก้าวไปแล้ว

ในปัจจุบันนี้เราพยายามชวนชวายของเรา ให้พิสูจน์ อย่าเชื่อใคร กาลามสูตรนะ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระพุทธศาสนา ศาสนาเดียว อย่าเชื่อแม้แต่พระพุทธรูป อย่าเชื่ออาจารย์ อย่าเชื่อ อย่าเชื่อ อย่าเชื่อ แล้วทำเองขึ้นมา มันจะเป็นจริงขึ้นมาตอนจะตาย ตอนอาลัยอาวรณ์นะ ตอนจะพลัดพรากนั้นนะ ตอนนั้นมันจะทุกข์นัก

แต่ถ้าเราทำตั้งแต่ตอนนี้นะ กิเลสมันขาดตั้งแต่เรายังมีชีวิตอยู่ สิ่งที่เป็นสิ่งอาลัยอาวรณ์ต่างๆ มันจบสิ้นไปแล้ว เราถูกรอบขอบเขต

สิ่งใดสิ่งหนึ่งมีการเกิดขึ้นเป็นธรรมดา สิ่งทั้งหลายทั้งปวงนั้นต้องดับไปเป็นธรรมดา

เราเป็นแค่เศษฝุ่น ผลของวิญญู เราเป็นแค่เศษฝุ่นของธรรมชาตินะ เราเป็นแค่เศษฝุ่นของจักรวาล แต่เราได้เกิดมาเป็นมนุษย์ที่มีสลายตา มีความรู้ มีอายตนะรับรู้ได้ทุกอย่าง แล้วแสวงหาผลประโยชน์ได้ทุกอย่าง แต่มันไม่ทำ มันไปสนใจแต่โลกธรรม ๔ มีลาภเสื่อมลาภ มียศเสื่อมยศ ไปสนใจแต่ยศถาบรรดาศักดิ์ ไปสนใจแต่สิ่งที่เป็นเหยื่อล่อ

เห็นไหม เหยื่อล่อ โสมนัสตายเพราะลาภ ตายเพราะอยากดัง อยากใหญ่ อยากให้เขารู้จัก อยากให้เขายกย่องสรรเสริญ

หลวงตาท่านบอกว่ามันขัดกับนิสัยของท่าน ท่านไม่ชอบเลย ท่านชอบไปไหนไปคนเดียว ท่านชอบความสงบสงัด

แต่ด้วยบุญญาธิการของคน มันเป็นสายบุญสายกรรมที่ท่านต้องมาภูษาติ ท่านต้องมาทำของท่านเพราะมันเป็นบุญของท่านเอง มันเป็นวาสนาของท่านเอง ท่านได้สร้างของท่านมา มันถึงต้องเป็นไปตามนั้นไง แต่โดยนิสัยท่านไม่ชอบเลย ท่านไม่ชอบ

ฉะนั้น เราเกิดเป็นมนุษย์นะ เราไม่ต้องไปยุ่งกับใคร ถ้ามใจตัวเอง ถ้ามใจตัวเอง เกิดมา มันทุกข์ไหม แล้วอนาคตเราจะไปไหน ในปัจจุบันนี้ทำอะไรอยู่

วันนี้ เพราะด้วยบุญด้วยกุศล ด้วยความใฝ่ดี คิดดี เจตนาดี เรามีอุดมการณ์กับมีความจริงหรือความเท็จ วันนี้เราจะมาทอดกฐินกันไง ทอดกฐินนี้ ที่ว่ามันละเอียดลึกซึ้งเพราะมันไปบรรเทาวิสัยไ

ภิกษุจำพรรษาหนึ่งพรรษา ไปได้โดยไม่ใช้ผ้า ๓ ผืนครบนี้ได้ ๑ เดือน ถ้าได้รับกฐินแล้วได้ ๓ เดือน ไปโดยไม่ต้องบอกลา

คำว่า “วินัย” คือเนื้อแท้ของพระพุทธเจ้า

“ธรรมและวินัยเป็นศาสดาของเธอ”

ธรรมและวินัยเป็นศาสดาของชาวพุทธ แล้วเราทำบุญกฐินกันนี้มันไปยกเว้นวินัย มันเข้าถึงเนื้อถึงหนังไหม แต่ท่านให้ปีละหนึ่งเดือนเท่านั้น ไม่ให้ทำให้ประชาชนบอบช้ำ ไม่ใช่ให้ขูดรีด ไม่ใช่ให้เอาสิ่งนี้ไปหลอกลวงว่าเป็นบุญๆ แล้วชักนำกันมา

แต่ถ้าเป็นเจตนาของเขาด้วยความสะอาดบริสุทธิ์ ปฏิภาณ สิ่งที่ได้มา ได้มาด้วยความสะอาดบริสุทธิ์ เวลาถวายด้วยความสะอาดบริสุทธิ์ ถวายแล้วมีความชื่นใจ ผู้รับรับด้วยความสะอาดบริสุทธิ์ ใช้สอยด้วยความถูกต้อง เก็บไว้ด้วยความสะอาดบริสุทธิ์ ปฏิภาณ นี่คือนุญกุศลที่สะอาดผ่องแผ้ว นี่คือนุญกุศลที่ถูกต้องดีงาม

ไม่ต้องโฆษณาชวนเชื่อ มีสายบุญสายกรรม มีต้นสายปลายสาย บ้าบอคอแตก ใอันมันแชร์ลูกโซ่ มันไม่ใช่บุญ บุญไม่ต้อง

กลับบ้าน มีหิงพระ สวดมนต์ แล้วนั่งลงที่หน้าหิงพระ หายใจเข้านี้กพุทธ หายใจออกนี้กโธ

ทำทานร้อยพันพันไม่เท่ากับถือศีลบริสุทธิ์หนึ่ง

มีศีลบริสุทธิ์ร้อยพันพันไม่เท่ากับทำสมาธิได้หนึ่ง

มีสมาธิร้อยพันพันไม่เท่ากับเกิดปัญญาได้หนึ่ง

เรานั่งลงที่ห้องพระแล้วหายใจเข้าลึกๆ หายใจออกลึกๆ ถ้าจิตมันสงบระงับ เราได้บุญกุศลแค่ไหน บุญกุศลอันนั้นมันทำให้ใจเราไม่เป็นขี้ข้า ทำใจนี้ไม่ให้เป็นโมฆะ ไม่ให้คนมาหลอกหลวง ไม่ให้มีคนมาชักนำ

พุทธะ ผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน ภูได้เฝ้าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสดๆ ร้อนๆ สิ่งมีชีวิตที่รับรู้ ความรู้อันนี้ พุทธะ เราได้ทำสมาธิ ถ้าจิตมันสงบแล้ว นั่นนะผู้รู้คือพุทธะ เราเข้าไปหาพุทธะ เราไปเฝ้าพระพุทธเจ้าด้วยสิทธิของเราทุกๆ คน

สิ่งมีชีวิต ความเป็นมนุษย์มีสิทธิความเข้าไปค้นคว้าหาพุทธะของตนได้ทุกๆ คน แล้วเราจะรู้แจ้งในใจของเราทุกๆ คน ไม่ต้องมีสายบุญสายกรรมอะไรทั้งสิ้น

ตอนนี้ใครมาหาหลวงพ่อก็จะให้ทำอย่างไร

เราบอกว่า ๑๐๓.๒๕ ๑๐๓.๒๕ หลวงตาภูเทศน์ทั้งวันทั้งคืนเลย มึงไม่ต้องไปหาใคร เทศน์มันไปถึงบ้านมึงเลย มึงทำใจของมึงให้ได้ ไม่ต้องไปหาใครทั้งสิ้น หาพุทธะ ผู้รู้ ผู้ตื่น ท่ามกลางหัวใจของเรา เอวัง